

paany i hans Øre, dengang de efter seks Aars Adskillelse mødtes i København som nybagte Studenter. Mads Vestrups ynkelige Fattigdom, hans fuldkomne Hjælpeløshed i den store fremmede By og det Vanry, han var kommen i blandt nogle Grinebidere, fordi han en Aften i Aprilforeningen, da han et Øjeblik troede sig alene i Restaurationslokalet, havde ladet sig friste af nogle afskaarne Brødskorper, som var bleven levnet paa en Tallerken, — alt dette havde igen skabt en Art Forhold imellem dem, indtil Mads Vestrup pludselig en Dag forsvandt fra København for ikke mere at dukke op indenfor hans Synskres, før han for tre Aar siden selv vendte tilbage til Favsingholm og fandt ham her som Præst.

Nu havde han atter følt noget af den samme Afgrundsrædsel som hin Dag i Skolegaarden i Randers. Han havde set det samme vilde Had lyse imod ham fra Dybet af hans Almuesjæl og hørt dette uhyggelige Nødskrig efter Retfærdighedens Hævn og Op-
rejsning, — enten hernede eller i det mindste hisset.

VII

Da Mads Vestrup paa Hjemvejen naaede op gennem Skoven og atter havde Landet liggende aabent for sig under en flyvende Skyhimmel, standsede han et Øjeblik med Kasketten i Haanden for at svale sit brændende Hoved.

Han saae sig omkring. Og da han ingen Mennesker opdagede i Nærheden, skraaede han ind over en Mark, idet han tog Retning efter en Udflyttergaard, der laa ensomt oppe paa en Bakke. Det var Jørgen Stauns Gaard.

Hans Hjerter slog tungt og uroligt. Idet han nærmede sig Gaarden, steg en Flok Duer op fra Stuehusets Tag, vendte sig i Luften med et Blink som en viftende Dug og slog sig ned paa en Mark et Stykke borte. Synet virkede paa ham som en Advarsel og fik ham til at standse et Øjeblik.

I Porten mødte han Gaardsdrengen.

„Er Jørgen Staun hjemme?“ spurgte han.